

gaaet at nævne Per, var det for saa længe som muligt at fortie, om hvilken Plan Talen var. Desuden havde han ingensomhelst Tro til Per som erobrende Kraft, fordi han overhovedet ikke havde noget tilovers for Afkommet fra de danske Præstegaarde. Han havde engang truffet Per i et Selskab hos Salomons, hvor Ivan havde været meget ivrig for at føre dem sammen; men han var hurtig kommen paa det rene med, at denne højtalende, seminaristisk selvopfyldte unge Mand ikke var skabt af den Slags Stof, som han kunde bruge.

Han var da ogsaa betænkt paa i Nødsfald at skyde Per helt tilside og erstatte ham med en anden, ham mere tjenlig Person; ja han havde allerede en saadan i Kikkerten, en vis Ingeniør Steiner, der nylig var optraadt i et Provinsblad med et andet vestjysk Havneprojekt, der ganske vist var laant for ikke at sige stjaalet fra Per, men som dog i Enkelthederne var ret selvstændigt og i hvert Fald var godt nok til den Brug, der her skulde gøres af det.

* *

Allerede i de første Dage af Maj var Salomons flyttet ud til „Skovbakken“, skønt Foraaret havde været vaadt og stormfuldt.

Det var Hensynet til Jakobe, der havde fremskyndet Opbrudet fra Byen; hun havde selv udtalt Ønsket om at komme paa Landet. Hun vilde derud ikke alene for at have Fred, men ogsaa for den friske Lufts og de lange Spaserevejes Skyld. Hun, som trods alle sine legemlige Lidelser altid havde vanskøttet sit Helbred, fordi hun ikke havde nogen Tro paa Bedring, var i den